ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně **Z. Š.**, zastoupené Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 51/39, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Plzni,** se sídlem Plzeň, Hálkova 2790/14, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 12. 2009, č. j. 57 Ca 40/2009 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2009, č.j. 3234/09-1100-400729, bylo dle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ze dne 14. 10. 2008, č. j. 48514/08/125970/1869. Tímto platebním výměrem Finanční úřad v Mariánských Lázních (správce daně) vyměřil žalobkyni, na základě provedeného vytýkacího řízení, daňovou povinnost ve výši 266 780 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného

podala žalobkyně ke Krajskému soudu v Plzni žalobu, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou.

Při rozhodování vycházel krajský soud z takto postaveného skutkového stavu: dne 30. 6. 2008 podala žalobkyně u správce daně daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, v němž uplatnila společné zdanění manželů, spolu s manželem Ing. M. Š. Správce daně zahájil výzvou ze dne 24. 7. 2008 č. j. 37877/08/125970/1869, ve smyslu ustanovení § 43 daňového řádu, vytýkací řízení, neboť mu vznikly pochybnosti o průkaznosti přiznání k dani z příjmů v tom smyslu, že nebyl doložen nárok na nezdanitelnou část základu daně u manžela žalobkyně a žalobkyně byla vyzvána k doložení dokladů prokazujících poskytnutí daru manželem. K výzvě správce daně doložil manžel žalobkyně doklady prokazující poskytnutí daru. Správce daně projednal dne 9. 10. 2008 se žalobkyní zprávu o výsledku vytýkacího řízení a konstatoval, že u manžela žalobkyně byl zjištěn dílčí základ daně z ostatních příjmů dle ustanovení § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) v částce 821 968 Kč. Po zahrnutí příjmu a výdaje do příjmů a výdajů žalobkyně za zdaňovací období roku 2007, při současném uplatnění společného zdanění manželů dle ustanovení § 13a zákona o daních z příjmů, byl vyčíslen dílčí základ daně u žalobkyně částkou 996 117 Kč a daň z příjmů částkou 266 780 Kč. Žalobkyně do protokolu o ústním jednání dne 9. 10. 2008 uvedla, že se zprávou nesouhlasí. Následně správce daně žalobkyni vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, a to zcela v souladu se závěry zprávy o výsledku vytýkacího řízení. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto.

Pokud jde o právní hodnocení věci, krajský soud především dospěl k závěru, že příjem v částce 752 000 Kč, který manžel žalobkyně obdržel jako doplatek kupní ceny z prodeje pozemků v k. ú. Velká Hleďsebe, je *ostatním příjmem* ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť má původ v převodu jeho vlastních nemovitostí. Na rozdíl od žalobkyně neshledal nejasnosti ohledně výkladu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) a § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů. Manžel žalobkyně pozemky nenabyl na základě darovací smlouvy nebo děděním; zdanitelný příjem mohl tedy ponížit pouze o výdaje, které na jejich pořízení vynaložil (tj. 200 000 Kč), a nikoli o výdaj ve výši ceny zjištěné pro účely daně dědické nebo darovací. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že by dani z příjmů mělo být podrobeno již nabytí nemovitosti. Úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitosti je, ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, předmětem daně z převodu nemovitostí. Naproti tomu předmětem daně z příjmů jsou příjmy z prodeje nemovitosti. Příjem z prodeje nemovitosti v částce 752 000 Kč měl manžel žalobkyně teprve v roce 2007, a proto až v tomto období mohla být z takto přijaté částky vyměřena daň z příjmů. Tyto příjmy se reálně projevily v právní sféře manžela žalobkyně, potažmo žalobkyně, v tomto zdaňovacím období, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 - 136. Manžel žalobkyně taktéž nemohl tento příjem zahrnout pod příjem od daně osvobozený, ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů. K této problematice existuje rozsáhlá a nerozporná judikatura, zahrnující jak nálezy Ústavního soudu, tak i

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Afs 29/2004 - 74). Manžel žalobkyně nabyl pozemky na základě ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě"), a to na základě postoupení pohledávky od osoby, která nárok na vydání pozemků nabyla od osoby dříve postižené, jíž měl být majetek vrácen. Manžel žalobkyně sám takovou postiženou osobou ve smyslu zákona o půdě nebyl. Na případ tak nebylo možné aplikovat ani pokyn ministerstva financí D-108, kterým se stanoví postup pro účtování o postoupených pohledávkách podle § 33a zákona o půdě a o vydaných majetkových podílech podle § 13 zákona č. 42/1992 Sb. (o úpravě majetkových vztahů a vypořádání majetkových nároků v družstvech). Závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2007, sp. zn. 28 Cdo 436/2007 (jichž se žalobkyně dovolávala) na nyní projednávaný případ nedopadají, neboť se jedná o skutkově odlišný případ. Žalobkyní navrhované důkazy krajský soud neprovedl, neboť mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkových otázkách; k posouzení důvodnosti žaloby nebylo potřeba provedení důkazu - svědecké výpovědi.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") kasační stížností opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Předně je nutno poznamenat, že obsah kasační stížnosti je fakticky pouhým přepisem správní žaloby. Pouze doplnění kasační stížnosti doručené krajskému soudu dne 8. 2. 2010 obsahuje novou stížní námitku retroaktivního výkladu zákona; stěžovatelka navrhuje provedení důkazu smlouvou o převodu pozemků. Stěžovatelka tak neuvádí, v čem spatřuje důvody pro podání kasační stížnosti, tedy co vytýká rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost musí nutně vždy polemizovat s právními názory, na nichž je vystavěno napadené rozhodnutí krajského soudu; v opačném případě by musela být jako nepřípustná odmítnuta, pro absenci kasačních důvodů (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). K těmto případům se zdejší soud v minulosti již opakovaně vyjádřil; zmínit lze například rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50 (publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS), dle kterého *„[p]okud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku; hodnotí-li stěžovatel v takovém případě důvody*

rozsudku, neznamená to, že se jedná o kasační stížnost nepřípustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s.“ (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Při striktním výkladu zákona by tak bylo možné kasační stížnost odmítnout. Takový postup by však Nejvyšší správní soud považoval za příliš formalistický a vedoucí fakticky k odepření spravedlnosti. Argumentace stěžovatelky, jakkoli směřuje fakticky toliko proti rozhodnutí žalovaného, tedy bude konfrontována s právními závěry krajského soudu s tím, že rozsah přezkumu kasačním soudem bude omezen na dostatečnost vypořádání jednotlivých žalobních námitek.

Pro srozumitelnost skutkového základu věci je vhodné nejprve připomenout, že dne 5. 10. 1995 uznal Okresní úřad Cheb, Okresní pozemkový úřad pod č. j. 1389/007/06/PÚ/92-203-Z, oprávněnost restitučního nároku Š. P. a přiznal mu právo na náhradu za nevydané nemovitosti podle zákona o půdě. Dne 25. 11. 1995 byla mezi Š. P. jako postupitelem a společností GRATO spol. s r. o., jako postupníkem, uzavřena smlouva o postoupení pohledávky, která byla postupiteli přiznána zmiňovaným rozhodnutím ze dne 5. 10. 1995. Cena postoupené pohledávky byla stanovena na částku 200 000 Kč. Dne 17. 3. 1999 byla uzavřena mezi společností GRATO spol. s r. o. (postupitel) a postupníky Ing. M. Š. Ing. J.S. smlouva o postoupení zmiňované restituční pohledávky. Dne 6. 4. 1999 byla, dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě, uzavřena smlouva o převodu pozemků číslo 64 RP 99/02 mezi Pozemkovým fondem České republiky jako převádějícím a oprávněnými osobami Ing. J. S. a Ing. M. Š. Předmětem smlouvy o převodu byly pozemky vedené na LV č. 10002 u Katastrálního úřadu v Chebu pro k. ú. Velká Hleďsebe, v ceně 582 894 Kč. Dne 20. 12. 2002 byla uzavřena kupní smlouva mezi prodávajícími Ing. J. S. a Ing. M. Š. a obchodní společností GRATO spol. s r. o., jako kupujícím. Předmětem převodu byly uvedené pozemky, nově zapsané na LV č. 686 pro k. ú. Velká Hleďsebe. Kupní cena byla stanovena na 5 008 000 Kč a byla splatná v částce 2 504 000 Kč při podpisu smlouvy a v částce 2 504 000 Kč do 28. 2. 2003 s tím, že každý z prodávajících obdrží vždy ½ splátky.

Dále je třeba připomenout, že stěžovatelka, spolu s manželem Ing. M.Š., využili za zdaňovací období roku 2007 možnosti dané ustanovením § 13a zákona o daních z příjmů (nyní již zrušené) a uplatnili tzv. *společné zdanění manželů*. Základ daně se pak stanovil dle ustanovení § 13a odst. 2 zákona o daních z příjmů, dle kterého *společným základem daně se pro účely tohoto zákona rozumí součet dílčích základů daně podle § 6 až 10 u obou manželů. Dílčí základy daně podle § 6 až 10 každého z manželů se upraví podle § 5 a 23. Společný základ daně se sníží o nezdanitelné části základu daně podle § 15 za oba manžele.* V nyní posuzovaném případě je předmětem sporu částka 752 000 Kč, kterou správce daně zahrnul do základu daně manžela stěžovatelky, a která představovala část kupní ceny za prodej pozemků v k. ú. Velká Hleďsebe. Tyto pozemky získal manžel stěžovatelky a následně je prodal postupem, jež je popsán výše.

Pokud jde o stěžovatelkou namítanou vadu řízení před daňovými orgány, která, dle jejího názoru, vyústila v porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení, krajský soud správně na základě předloženého spisového materiálu konstatoval, že žádné podání, kterým by stěžovatelka brojila proti výsledku vytýkacího řízení, není ve spise uloženo.

S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nadto podotýká, že z daňového řádu ani z jiných právních předpisů neplyne povinnost daňových orgánů (správce daně) vyčkávat na případné vyjádření daňového subjektu k výsledku vytýkacího řízení, nebo mu k vyjádření stanovit lhůtu. Krajský soud se nicméně vyslovil i k eventualitě, že by stěžovatelka skutečně tvrzené výhrady vznesla. I zde zcela přiléhavě odkázal na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 76/2007 - 48 (publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS), z něhož se podává, že *„[v]ady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, odstraní správce daně prvního stupně autoremedurou (§ 49 odst. 1 daňového řádu) nebo odvolací orgán postupem podle § 50 odst. 3 daňového řádu. Postup podle § 50 odst. 3 daňového řádu se uplatní jak v řízení o odvolání proti dani stanovené dokazováním (§ 50 odst. 6 daňového řádu), tak v řízení o odvolání proti dani stanovené podle pomůcek (§ 50 odst. 5 daňového řádu). V odvolacím řízení je přípustná i změna způsobu stanovení daně.“* Je tedy zřejmé, že v daňovém řízení rozhodně není vyloučena možnost odstraňovat případné procesní vady či doplňovat dokazování před odvolacím orgánem.

Argumentaci stěžovatelky uplatněnou v doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 2. 2010 (doručeném soudu dne 8. 2. 2010), kterou namítá, že je její postavení odvozováno od právní úpravy § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů účinného od 1. 1. 2001, a nikoli podle právního stavu předcházejícího tomuto datu (v souvislosti s okamžikem vydání pozemků), je nutné, s ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., považovat za nepřípustnou, neboť se opírá o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla. Stejně tak je třeba odmítnout námitku stěžovatelky spočívající v tvrzení, že úkony jejího manžela jí nemohou být přičítány k tíži, pokud ho k žádným úkonům nezmocnila. Taktéž tuto námitku mohla stěžovatelka uplatnit již v řízení před krajským soudem, avšak neučinila tak.

Stěžovatelka dále namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno bez toho, aby byly provedeny jí navržené důkazy s tím, že bylo nepřípustně provedeno zhodnocení jejich významu ještě před jejich provedením. K tomu je třeba konstatovat, že toto tvrzení je sice obsaženo v žalobě, avšak postrádá jakoukoli konkretizaci. Jelikož k rozvedení této dílčí žalobní námitky nedošlo ani v následném doplnění žaloby či na nařízeném soudním jednání, nejde o žalobní bod, se kterým by se krajský soud mohl meritorně vypořádat. Nadto je třeba připomenout, že stěžovatelka při ústním jednání u krajského soudu od provedení důkazů navržených ve správní žalobě upustila a provedení jiných důkazů nenavrhla. Krajský soud, mimo jiné, konstatoval, že listiny založené v daňovém spisu stěžovatelky a jejího manžela nemají na posouzení věci žádný vliv a jejich obsah není sporný. K posouzení důvodnosti žaloby nebylo nutné provést výslech svědkyně Ing. K. Š. ani provést důkaz rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2007, sp. zn. 28 Cdo 436/2007. S těmito závěry se zdejší soud taktéž ztotožňuje, neboť spornými body mezi stěžovatelkou a žalovaným byla povaha přijatého doplatku kupní ceny z prodeje nemovitosti v roce 2007.

Taktéž závěrům krajského soudu, že v případě přijetí částky 752 000 Kč se jedná z hlediska daňového o *ostatní příjem*, ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o

daních z příjmů – příjem z převodu vlastních nemovitostí nebo spoluvlastnického podílu na nich, nelze ničeho vytknout. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuplatňuje v tomto směru žádnou argumentaci nad rámec žalobních tvrzení (s nimiž se krajský soud bezezbytku vypořádal), lze krajskému soudu přisvědčit, že dle § 10 odst. 4 citovaného zákona je základem daně *(dílčím základem daně) příjem snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení*, přičemž u příjmů dle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů se výdajem rozumí *cena, za kterou poplatník věc (právo) prokazatelně nabyl, a jde-li o věc (právo) zděděnou nebo darovanou, cena zjištěná pro účely daně dědické nebo darovací.* Stěžovatelce nelze přisvědčit v tom, že jejímu manželu nevznikl prodejem nemovitostí žádný příjem, neboť dle znaleckého posudku Ing. Arch. V. Ch. ze dne 20. 1. 2008 byly prodávané nemovitosti ke dni převodu (9. 7. 1999) oceněny částkou 5 149 110 Kč (tržní hodnota nemovitosti), a to dle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a navazujících podzákonných právních norem. Krajský soud správně dovodil, takto zjištěná cena může být považována za výdaj pouze v případě, že by manžel stěžovatelky nabyl nemovitosti děděním nebo na základě darovací smlouvy. V daném případě tomu tak nebylo, neboť manžel stěžovatelky nabyl na základě smlouvy o postoupení pohledávky za částku 200 000 Kč nárok na vydání náhradních pozemků a tyto pozemky následně získal do spoluvlastnictví na základě smlouvy o převodu uzavřené s Pozemkovým fondem ČR. Prodejní cena, za kterou od manžela stěžovatelky a dalšího spoluvlastníka předmětné pozemky získala společnost GRATO spol. s r. o., činila 5 008 000 Kč. Závěr krajského soudu o tom, že nebylo prokázáno, že by byla vynaložena na pořízení pozemků jiná částka, než zmíněných 200 000 Kč, je tedy správný a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o daních z příjmů. V souvislosti s tím je pak třeba přisvědčit krajskému soudu i v dalším navazujícím závěru, že příjem částky 752 000 Kč se projevil reálně v právní sféře manžela stěžovatelky, potažmo stěžovatelky samotné, v roce 2007, jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 - 136. Lze si jen obtížně představit zřetelnější případ, kdy se příjem reálně projeví v právní sféře poplatníka, než je jeho vyplacení (v tomto případě převod části kupní ceny na bankovní účet stěžovatele), když rozdíl mezi příjmy a výdaji prokazatelně vynaloženými na dosažení těchto příjmů činil 721 968 Kč.

Krajský soud se zcela odpovídajícím způsobem vyjádřil i k argumentaci, dle které daňové orgány zvolily v dané věci takové prostředky, které jim umožňují prolomit prekluzívní lhůty. Lze souhlasit s jeho názorem, že předmětem daně z příjmů, o který nyní jde, je příjem z *prodeje* nemovitosti, ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o dani z příjmů. K tomu lze pouze doplnit odkaz na související ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona, jenž vyčerpávajícím způsobem provádí výčet příjmů, které jsou dani z příjmů podrobeny. Manžel stěžovatelky obdržel příjem z prodeje nemovitosti v roce 2007, a proto se v tomto zdaňovacím obdobím stal uvedený příjem předmětem daně z příjmů. *Nabytí* nemovitosti pod takto definované příjmy nespadá.

Stěžovatelce nelze přisvědčit ani pokud jde o námitky týkající se nesprávného výkladu ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů. S důvody, pro které krajský soud odmítl její argumentaci, se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na toto odůvodnění proto odkazuje. Krajský soud také přiléhavě odkázal

na judikaturu Ústavního soudu a správních soudů k této otázce. Jeho argumentaci lze doplnit dalšími odkazy na rozhodnutí zdejšího soudu, která se problematikou (ne)možnosti uplatnění osvobození od daně z příjmů u příjmů dosažených převodem restituovaného majetku (nemovitostí) zabývala. Jde například o rozsudky ze dne 21. 9. 2004, č. j. 5 Afs 37/2003 - 73 a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 3 Afs 8/2003 - 53, které stojí na zcela shodné právní argumentaci. Oba tyto rozsudku prošly testem ústavnosti, neboť Ústavní soud odmítl ústavní stížnosti jako zjevně neopodstatněné. Z nálezu ze dne 8. 2. 2004, sp. zn. IV. ÚS 438/04 (dostupný z www.nalus.usoud.cz) se podává, že „[*z*]*ákonodárce ustanovením § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů zamýšlel poskytnout výhodu spočívající ve zproštění daňové povinnosti, která by jinak dopadla na osoby oprávněné z restitučních předpisů, jestliže by vlastnictví k takto nabytému majetku dále převáděly. Výjimka zakotvená v zákoně o daních příjmů má zacíleno především na restituenty ve vztahu k jejich restituovanému majetku, nikoli na restituovaný majetek jako takový bez ohledu na nabyvatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vůči předmětnému pozemku nebyl osobou, jíž se v minulosti děla křivda, avšak do postavení oprávněné osoby vstoupil smlouvou o postoupení pohledávky, nelze jeho příjem z převodu vlastnického práva k ideální polovině restituovaného majetku pokládat za osvobozený od daně z příjmu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů.*“

Obdobně neshledává Nejvyšší správní soud existenci stěžovatelkou namítaných rozporů mezi judikaturou Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu, respektive Ústavního soudu. Krajský soud správně dovodil, že závěry učiněné Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 30. 11. 2007, sp. zn. 28 Cdo 436/200 nelze aplikovat na nyní posuzovaný případ, neboť skutkové okolnosti obou případů jsou odlišné. Manželu stěžovatelky z titulu postoupení pohledávky byly pozemky vydány, zatímco Nejvyšší soud posuzoval to, zda postoupený nárok na vydání náhradních pozemků zaniká s tzv. *restituční tečkou* (ke dni 31. 12. 2005) za situace, kdy postupník provozuje zemědělskou výrobu (tedy naplňuje základní účel zákona o půdě, kterým je péče o zemědělskou a lesní půdu).

Konečně krajský soud zcela správně odmítl i aplikaci pokynu Ministerstva financí D-108 k účtování o postoupených pohledávkách a o vydaných majetkových podílech a ke zdaňování příjmů z nich plynoucích ve vazbě na zákon o půdě a zákon č. 42/1992 Sb., o úpravě majetkových vztahů a vypořádání majetkových nároků v družstvech, ve znění pozdějších předpisů. Závěr, že se v daném případě nejednalo o postoupení pohledávky ve smyslu ustanovení § 33a zákona o půdě, je správný; manžel stěžovatelky není oprávněnou osobou (§ 4 zákona) a nebyla mu poskytnuta náhrada, ve smyslu ustanovení § 14 ve spojení s § 33a zákona o půdě, ale jiný pozemek dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě, a to na základě smluvně převzatého restitučního nároku jiné (oprávněné) osoby.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů naznal, že kasační stížnost není důvodná a nezbylo mu proto, než ji rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná,

právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu